

Thế Giới Ngày Mai

Thế Giới Ngày Mai

“Nắm đạo lành Đức Chúa Trời, và quyên phép của đời sau” (Hê-bơ-rơ 6:5)

Đức Chúa Jêsus đã phán, trong hai dịp, về “Thế giới ngày mai” hay “đời sau” (Ma-thi-ơ 12:32; Mác 10:30). Từ ngữ này cũng được dùng hai lần trong sách Hê-bơ-rơ 2:5, 6:5. Có sự tương phản giữa thế giới ngày nay hay đời nay, với đời sau.

Nhiều người quá lưu tâm đến những sự việc của thế giới ngày nay, nên quên rằng có một thế giới ngày mai.

Những tri thức của chúng ta về đời sau có giới hạn. Có nhiều điều chúng ta không biết về đời này. Tuy nhiên đã có những điều khi thi, để làm thỏa mãn sự cần hiểu của chúng ta.

I. Sự Chết

Sự chết về phần thể xác là số phận chung của loài người: “Theo như đã định cho loài người phải chết một lần” (Hê-bơ-rơ 9:27). Tất cả mọi người đã sống trên quai đất đều đã chết, trừ hai ngoại lệ vinh diệu là Hê-nóc và Ê-li: “Bấy giờ đức tin Hê-nóc được cất lên và không hề thấy sự chết” (Hê-bơ-rơ 11:5). “Hai người cứ vừa đi vừa nói với nhau, kìa có một cái xe lừa và ngựa lừa phân rẽ hai người; Ê-li lên trời trong một cơn gió lốc” (II Các Vua 2:11). Tất cả mọi người sống ở thế gian đều sẽ chết, trừ phi Chúa giáng lâm trong thế hệ này.

Vậy sự chết là gì? Thật là một câu hỏi khó trả lời, cũng như câu hỏi sự sống là gì? Sự chết không phải là sự chấm dứt hiện hữu. Nó chấm dứt đời sống trên thế gian, nhưng khi một người chết, người đó không ngừng hiện hữu. Đức Chúa Jêsus đã phán: “Đừng sợ kẻ giết chết thân thể mà không giết được linh hồn” (Ma-thi-ơ 10:28).

Sự chết là sự phân rẽ linh hồn với thân thể. Nhà thông thái đã

bày tỏ như sau: “Và bụi tro tro vào đất y như nguyên cũ, và thần linh tro vào nơi Đức Chúa Trời, là Đấng đã ban nó” (Truyền-đạo 12:7). Đôi khi sự chết được mô tả như là sự trút bỏ linh hồn. Đó là từ ngữ đã được dùng cho cái chết của Đức Chúa Jêsus khi Ngài đã kêu to lên, và đã trút linh hồn (Ma-thi-ơ 27:50).

Có hai hình ảnh ngôn từ được dùng trong Kinh Thánh Tân Ước để diễn tả sự chết. Hình ảnh thứ nhất ám chỉ thân thể và được gọi là sự ngủ. Trong sự chết hình như thân thể bị ngủ. Chúng ta thấy danh từ “ngủ” được dùng nhiều lần.

Chuyện kể sự chết của Ê-tiên đã kết thúc với câu: “Người vừa nói rồi lời đó, thì ngủ” (Công-vụ 7:60). Và nói về Đa-vít thì có lời ghi chép rằng: “Và, vua Đa-vít lúc còn sống, làm theo ý chỉ Đức Chúa Trời, đoạn qua đời” (Công-vụ 13:36).

Phao-lô an ủi những giáo hữu ở thành Tê-sa-lô-ni-ca về sự chết của những thân nhân họ rằng: “Hỡi anh em, chúng tôi chẳng muốn anh em không biết về phần người đã ngủ, hãy cho anh em chớ buồn rầu như người khác không có sự trông cậy” (I Tê-sa-lô-ni-ca 4:13). Danh từ ngủ cũng gợi ý sự thức. Trong lúc chết thân thể ngủ nhưng sẽ có một sự thức lúc hồi sinh.

Hình ảnh thứ nhì dùng để nói về sự chết, có liên quan đến linh hồn, hay phần thuộc linh và được để cập đến như một sự ra đi. Đó là hình ảnh thường dùng nhất của Phao-lô: “Muốn đi về với Đấng Christ” (Phi-líp 1:23). Bàn về cái chết của mình mà ông cho rằng gần đến Phao-lô người đã nói: “Kỳ qua đời của ta gần rồi” (II Ti-mô-thê 4:6). Đó là hình ảnh của một chiếc tàu nhỏ neo đi ra khơi.

Thế nên, lúc chết thân thể con người được đặt nằm dưới lòng đất; còn linh hồn thì đi về một thế giới khác, ở đây nó sẽ sống đời đời.

II. Trạng thái trung gian

Điều này cho vị trí và tình trạng của kẻ chết, giữa sự chết và

sự sống lại. Khi người ta chết thì người ta đi về đâu? Linh hồn có ra đi không? Danh từ Hê-bơ-rơ trong Kinh Thánh Cựu Ước—Sheol—đồng nghĩa với danh từ Hy-lạp Hades trong Kinh Thánh Tân Ước. Tiếc thay trong bản Kinh Thánh “King James”, những chữ này đã được dịch ra là địa ngục. Nhưng đó là một sự dịch sai lầm đã được sửa chữa trong bản sau. Chữ này có nghĩa là chỗ ở của sự chết, mà không nói gì đến trạng thái của người chết. Tất cả những người chết đều ở “Hades” (chỗ người chết).

Điều này không có nghĩa là địa ngục đã bị bãi bỏ. Có một chữ dịch đúng danh từ địa ngục là Gehenna, và đó là chữ mà Chúa Cứu Thế của chúng ta đã dùng, khi Ngài phán: “Thà rằng một tay mà vào sự sống, còn hơn để hai tay mà sa xuống địa ngục, trong lửa chông hỏa tột” (Mác 9;43).

Vài chân lý về tình trạng của kẻ chết đã được khải thị trong Kinh Thánh

1) Người công nghĩa

Linh hồn của người tín đồ Cơ đốc sẽ trở nên như thế nào, khi họ chết đi? Có người nói nó nằm ngủ dưới mộ với thế xác. Quan niệm này hoàn toàn trái ngược với vài đoạn trong Kinh Thánh. Đức Chúa Jêsus đã phán cùng tên ăn trộm trên cây thập tự giá rằng: “Hôm nay, ngươi sẽ được ở với ta trong nơi Ba-ra-đi” (Lu-ca 23:43). Bàn đến cái chết của mình, Phao-lô đã nói: “Muôn đi đến ở với Đấng Christ” (Phi-líp 1:23). Trong Khải-huyên 14:13 chúng ta có điều hứa chắc sự ban phúc lành: “Từ rày, phúc thay cho những người chết, là người trong Chúa.”

Thì là ba chân lý đã được khải thị về cái chết của người công nghĩa: Họ được vào lạc viên; họ được ở với Đấng Christ; và họ được sung sướng. Điều này trái ngược với mọi lý thuyết của một lò luyện tội, mà nơi đây các linh hồn công nghĩa phải qua một giai đoạn khổ sở, trước khi họ được vào nơi đày phúc lành của kẻ đã được cứu chuộc.

2) Kẻ hung ác

Kinh Thánh khi thị rớt ít về tình trạng kị hung ác giữa sự chết và sự sống lại.

Tất cả những sự hiểu biết của chúng ta về điều này đã được bày tỏ trong hai đoạn Kinh Thánh. Trong thí dụ về người giàu với La-xa-rô, Đức Chúa Jê-sus đã phán: “Người giàu cũng chết, người ta đem chôn người ở nơi âm phủ đang bị đau đớn, ngược mặt lên” (Lu-ca 16:22-23). Trong II Phi-e-rơ 2:9, chúng ta có đoạn mô tả cái chết của người công nghĩa: “Chúa biết cứu chữa người tin kính khỏi cơn cám dỗ và hành phạt kị không công bình, cớ mà chúng nó lại đợi chờ ngày phán xét.” Cũng như người chết công nghĩa được ở trước mặt Chúa trong tình trạng phước hạnh, kị chết hung ác bị chia cách với Chúa và bị ở trong một trạng thái khốn nạn.

III. Sự trở lại của Đấng Christ

Bởi có quá nhiều lý thuyết về sự tái lâm của Đấng Christ, nên có người không chú ý đề cập đến giáo thuyết này. Theo lời của Đức Chúa Trời, thì đó là hy vọng được ban phước hạnh của tín đồ Cơ đốc: “Đang chờ sự trỗi dậy hạnh phước của chúng ta, và sự hiện ra của vinh hiển Đức Chúa Trời lớn và Cứu Chúa chúng ta, là Đức Chúa Jê-sus Christ” (Tít 2:13).

Ở đây, sự hiểu biết của chúng ta cũng bị giới hạn. Đi quá xa những điều khi thị trong Kinh Thánh luôn luôn vẫn là một điều nguy hiểm. Tuy nhiên, có nhiều chân lý đã được phát lộ về sự tái lâm của Đấng Christ.

1) Sự chết của Chúa sẽ tái lâm

Không có chân lý nào trong lời Đức Chúa Trời được bày tỏ rành rẽ hơn điều này. Ở đây ta chỉ cần trưng dẫn vài đoạn.

Khi các môn đồ đứng trên núi Ô-li-ve, nhìn lên các tầng trời Chúa đã thăng thiên, “thì có hai người nam, mặc áo trắng hiện đứng trước mặt, và nói rằng: Hỡi người Ga-li-lê, sao các người đứng ngóng lên trời làm chi? Jê-sus này đã được cất lên trời khi giữa các người, cũng sẽ trở lại như cách các người đã

thầy Ngài lên trời vậy” (Công-vụ 1: 10-11).

Phao-lô đã nói: “Vì sẽ có tiếng kêu lớn, và tiếng còi thiên sứ lớn cùng tiếng kèn còi của Đức Chúa Trời, thì chính mình Chúa sẽ trên trời giáng xuống” (I Tê-sa-lô-ni-ca 4:16). Và trong Hê-bơ-rơ 9:28 “Đấng Christ... sẽ trở lại hiện ra lần thứ hai, không phải chết tội đi nữa, nhưng để ban sự cứu rỗi cho kẻ chờ đợi Ngài.”

Đức Chúa Jê-sus đã phán cùng các môn đồ: “Các người từng nghe ta nói rằng: Ta đi, và ta trở lại cùng các người” (Giăng 14:28). Ngài đã phán dạy cho các môn đồ nhiều điều về sự sống lại cho ngày tái lâm, của Ngài. Đoạn hai mươi bốn trong sách Ma-thi-ơ và những đoạn tương tự trong các sách Tin Lành khác đã trình bày rất nhiều về sự trở lại của Chúa.

2) Tánh cách sự tái lâm của Đấng Christ

Nhiều điều đã được khải thị về điểm này.

(1) Một lối riêng biệt và hiển nhiên

Hai người hiện đấng trước mặt các môn đồ trên núi Ô-li-ve đã nói: “Jê-sus này đã được cất lên trời khi giữa các người, cũng sẽ trở lại như cách các người đã thấy Ngài lên trời vậy” (Công-vụ 1:11). Ngài sẽ trở lại cùng một lối riêng biệt như khi Ngài lên trời. Và sự tái lâm của Ngài sẽ hiển nhiên, ai cũng trông thấy. “Kìa, Ngài đấng giữa những đám mây, mọi mắt sẽ trông thấy” (Khải-huyên 1:7). Sự tái lâm của Ngài vì thế có nhiều ý nghĩa hơn sự trở lại trong tinh thần.

(2) Thành linh và không đoán trước được

Đó là lời Đức Chúa Jê-sus tự mô tả về sự tái lâm của Ngài. Sự tái lâm sẽ đấng bất thình như một ánh chớp loá lên: “Vì như chớp phát ra từ phương đông, nháng đấng ở phương tây, thì sự Con Người đấng sẽ cũng thế vậy” (Ma-thi-ơ 24:27). Con người ở thế gian sẽ không đoán trước được sự tái lâm này: “Vì cũng như trong những ngày trước nước lụt, người ta ăn, uống, cưới, gả

như thường, cho đến ngày Nô-ê vào tàu,—và người ta không ngờ chi hết cho đến khi nước lụt tới mà đưa đem đi hết thảy,— khi Con Người đến cũng như vậy” (Ma-thi-ơ 24:38-39).

(3) Trong sự vinh hiển vĩ đại

“Khi Con Người ngự trong sự vinh hiển mình mà đến với các thiên sứ thánh” (Ma-thi-ơ 25:31); “Bấy giờ người ta sẽ thấy Con Người lày đại quyền đại vinh ngự đến trên đám mây” (Mác 13:26). “Vì nếu ai hèn thẹn về ta và về lời ta, thì Con Người sẽ hèn thẹn về họ, khi Ngài ngự trong sự vinh hiển của mình, của Cha và của thiên sứ thánh mà đến” (Lu-ca 9:26).

3) Thì giờ Chúa hiện đến

Có nhiều điều lớn lộn trong sự con người cố gắng ấn định thời giờ tái lâm của Đấng Christ. Từ ngày Chúa đã lên trời, chúng có lúc nào không có người mong ước Ngài sẽ trở lại trong thế hệ của họ. Tốt hơn hết là chúng ta nên ghi nhớ những điều Chúa chúng ta đã phán về sự trở lại của Ngài.

(1) Thời giờ này chỉ có Cha được biết mà thôi

Chúng ta có những lời này của Đức Chúa Jêsus trong Mác 13:32: “về ngày giờ đó, chúng ai biết chi hết, các thiên sứ trên trời, hay là Con cũng chúng biết nữa, song chỉ Cha mà thôi.”

Đây là một trong những bí mật mà Đức Chúa Cha đã giữ kín trong lòng Ngài. Và chính làm thế là hay hơn cả. Ta thế tượng tượng nếu con người biết ngày giờ Chúa tái lâm. Nếu sự kiện vinh hiển này xảy ra gần kề, thì thế nào cũng có sự hỗn loạn như trong trường hợp của Phao-lô ở thành Ê-sa-lô-ni-ca.

Nếu thì giờ đó được biết là còn ở trong tương lai xa thẳm, con người chắc sẽ hoàn toàn không để ý đến nó nữa. Nhưng vì biết chúng ai biết được nó sẽ là bao giờ, cho nên mọi người khá sống trong sự sẵn sàng: “Vậy thì các ngươi cũng hãy cứ sống, vì Con Người sẽ đến trong giờ các ngươi không ngờ” (Ma-thi-ơ 24:44).

(2) Cảnh cáo sự tò mò tìm hiểu các bí mật của Đức Chúa Trời

Con người không nên tọc mạch đi vào những điều bí ẩn mà Đức Chúa Trời thấy không cần phải khai thị. Các môn đồ hỏi Chúa sắp thăng thiên, và thời giờ phục hưng của nước Y-sơ-ra-ên, Ngài đã phán: “Kỳ hạn và giờ ngày mà Cha đã tự quyền định lấy, lấy là việc các ngươi chớ nên biết” (Công-vụ 1:7).

(3) Một thái độ chờ đợi

Thái độ về phía con cái Đức Chúa Trời phải là một thái độ chờ đợi. Chúa có thể tái lâm bất cứ giờ phút nào. Đức Chúa Jê-sus đã phán: “Vậy hãy tỉnh thức, vì các ngươi không biết ngày nào Chúa mình sẽ đến” (Ma-thi-ơ 24:42). Sự dự bị hay nhứt cho ngày Chúa tái lâm là sự sốt sắng trong công việc Ngài đã giao phó cho chúng ta làm. “Phước cho đấng tớ đó, khi chớ đến thấy làm như vậy!” (Ma-thi-ơ).

4) Thời kỳ thiên niên

Cuộc tranh luận về ngày giờ Chúa chúng ta tái lâm đã đặt ra vấn đề thời kỳ thiên niên được bàn cãi nhiều nhất. Danh từ này nguyên gốc lấy từ từ ngữ La-tinh, có nghĩa là một ngàn năm. Thời kỳ một ngàn năm chớ được ghi chép có một lần trong Kinh Thánh, ở sách Khải-huyển 20 1-10. Sự giải thích gặp phải nhiều khó khăn, trong một đoạn Kinh Thánh có quá nhiều hình ảnh và biểu tượng, như đoạn này.

Tuy nhiên, có nhiều đoạn Kinh Thánh khác làm sáng tỏ vấn đề.

Có hai phái giải thích mệnh danh là phái tiên thiên niên và phái hậu thiên niên. – đây chúng ta chớ có thể phân họa sơ nội dung giáo điều của hai phái mà thôi.

(1) Phái tiên thiên niên

Thế theo phái này, thế giới càng ngày càng đi về chỗ gian ác, cho đến cùng độ, lúc Đấng Christ trở lại. Sự hiện diện của Ngài sẽ gồm có hai mặt:

Trước hết, sẽ có sự hiện diện của Đấng Christ để đưa các thánh Ngài lên trời, trong lúc kỳ chết trong Đấng Christ sẽ được sống lại, và những tín đồ Cơ-đốc còn sống sẽ được biến hóa, và tất cả sẽ cùng được đưa lên trên các tầng mây để gặp Chúa. Điều này đôi khi được gọi là sự hoan hỷ và đã được mô tả trong I Tê-sa-lô-ni-ca 4:15-17. Và tiếp theo đó sẽ có một thời kỳ đau trên mặt đất. Lúc bấy giờ xứ Y-sơ-ra-ên sẽ trở lại cùng Chúa và trở thành những sứ giả truyền bá Tin Lành.

Rồi kỳ đó sẽ có sự hiện diện với các thánh Ngài. Khi thời kỳ đau khổ chấm dứt thì Đấng Christ sẽ tái lâm với các thánh Ngài và sự phán xét các quốc gia sẽ tiếp diễn. Sa-tan sẽ bị nhốt và Đấng Christ sẽ ngự trị với các thánh Ngài trong một ngàn năm. Đến hết thời kỳ này, Sa-tan sẽ được thả ra và cuộc chiến tranh vĩ đại - Armageddon sẽ xảy ra và Đấng Christ sẽ thắng trận cuối cùng, và Sa-tan sẽ bị ném vào hồ lửa. Rồi đến sự sống lại của kẻ gian ác và sự phán xét trước ngai审判 vĩ đại.

(2) Phái hậu thiên niên

Theo sự giải thích của phái này, sẽ có một cuộc đọc tranh tiếm quyền của Tin Lành trong thế giới mà tuyệt đỉnh là một thời kỳ công nghĩa, công bằng và hòa bình sẽ được nối tiếp trong một ngàn năm. Vài nhà bình giảng hiện kim đã cho thời kỳ thiên niên là một thời gian vô hạn định, trải qua từ lúc Chúa bị đóng đinh trên thập tự giá cho đến ngày tận thế. Lúc Đấng Christ xuất hiện thì có cho sự tái sinh toàn thế của kẻ chết, công nghĩa lên gian ác, tiếp theo đó là sự phán xét.

Có lẽ đa số tín đồ Cơ-đốc ngày nay thấy sự nhiệt thành hầu việc Chúa là điều quan trọng, hơn là sự bận rộn thì giờ tranh luận về những chi tiết liên hệ đến sự giải thích đúng đến thời kỳ thiên niên, hoặc những chi tiết thuộc về ngày giờ và cách thức tái lâm của Chúa. Điều chắc chắn sự hiện diện và chiến thắng của Ngài mà ai cũng công nhận phải là nguồn hy vọng và niềm hứng khởi thường xuyên của chúng ta.

IV. Sự sống lại

Trong khi những tín đồ Cơ-đốc đứng đ̣n có tḥ không đ̣ng quan địm với nhau ṿ hai sự ṣng lại, một c̣a người công nghĩa, hai c̣a kẻ gian ác, thì tất c̣ đ̣u nhìn nhận rằng c̣ người công nghĩa lẫn kẻ gian ác đ̣u sẽ được ṣng lại. Địu này đã được c̣ Kinh Thánh Cựu Ước và Tân Ước dạy rõ. Trong Đa-ni-ên, chúng ta đọc thấy sự bày tỏ chân lý như sau: “Và nhiều kẻ ng̣ trong bụi đ̣t sẽ thức dậy, kẻ thì đ̣ được ṣng đời đời, kẻ thì đ̣ chịu sự x̣u ḥ như nhục đời đời.” Và Phao-lô nói: “Và tôi có sự trông cậy này nơi Đức Chúa Trời, như chính họ cũng có vậy tức là sẽ có sự ṣng lại c̣a người công bình và không công bình” (Công-vụ 24:15).

Những câu hỏi mà người ta đã đặt ra cho Phao-lô trong thời kỳ ḅy giờ cũng còn được nêu lên: “Nhưng có kẻ sẽ nói rằng: Người chết ṣng lại tḥ nào? ḷy xác nào mà tṛ lại?” (I Cô-rinh-tô 15:35). Sự kiện ṣng lại c̣a thân tḥ cḥng nên cho là địu khó chấp nhận đ̣i với những ai tin ở Đức Chúa Trời. Như Phao-lô đã nói với Ac-ríp-ba: “Làm sao các ông lại cho rằng cḥng có tḥ nào tin được sự Đức Chúa Trời khịn những kẻ chết ṣng lại.”

Nếu Đức Chúa Trời lúc nguyên sơ đã dựng nên thân tḥ con người từ cát bụi, thì há Ngài không dựng nên thân tḥ từ cát bụi sao? Sự cứu chuộc sẽ không được trọn vẹn cho đ̣n lúc có sự ṣng lại. Khi một tín đồ Cơ-đốc chết, linh hồn họ đi đ̣n ở cùng Chúa, nhưng tḥ xác họ được chôn dưới đ̣t. Đó có phải là sự kết thúc không? Kinh Thánh nói: “Không phải tḥ.” Tḥ xác sẽ được ṣng lại, một tḥ xác được cứu chuộc, hợp với một linh hồn được cứu chuộc.

Tính chết c̣a thân tḥ được ṣng lại sẽ ra sao? Kinh Thánh khị thị rõ ít ṿ sự ṣng lại c̣a kẻ gian ác, nhưng có nhiều chân lý ṿ sự ṣng lại c̣a người công nghĩa. Sự ṣng lại c̣a Đ̣ng Christ khịn cho chúng ta tin chắc, sự ṣng lại, và là ṃu mực ṣng lại c̣a con cái Ngài. Hai sự việc đã được chứng minh.

1) Căn nguyên được duy trì

Sự sống lại của thân thể, trong phạm vi có thật, sẽ được thực hiện với thể xác của chính người đã chết. Thân thể của Đức Chúa Jêsus đã ra khỏi mộ. Ngài tự hiện ra sống động giữa các môn đồ, và cho họ thấy những dấu đinh đóng ở tay Ngài. Trong một phạm vi có thật nào đó, chính thân thể ấy của Chúa đã được chôn ở dưới mộ. Cùng một cách, thân thể con cái Đức Chúa Trời cũng sẽ được sống lại như vậy.

2) Thân thể biến đổi

Thân thể được sống lại sẽ khác với thể xác lúc chết. Phao-lô nói: “Thịt và máu chúng hưởng nước Đức Chúa Trời được, và sự hay hư nát không hưởng sự không hay hư nát được” (I Cô-rinh-tô 15:50). Ông mô tả sự biến đổi của thể xác như sau: “Thân thể đã gieo ra là hay hư nát, mà sống lại là không hay hư nát; đã gieo ra là nhục, mà sống lại là vinh; đã gieo ra là yếu, mà sống lại là mạnh; đã gieo ra là thể huyết khí mà sống lại là thể thiêng liêng” (cùng một chương câu 42:44).

Theo như trên chúng ta biết rằng thân thể sống lại sẽ không bị hư nát, nhưng mạnh mẽ, vinh hiển và thiêng liêng. Nó sẽ như thân thể của Đấng Christ vinh hiển: “Nhưng chúng ta là công dân trên trời; ấy cũng từ nơi đó mà chúng ta trông đợi Cứu Chúa mình là Đức Chúa Jêsus Christ, Ngài sẽ biến hóa thân thể hèn mạt chúng ta ra giống như thân thể vinh hiển Ngài” (Phi-líp 3:20-21). “vì sự chúng ta sẽ ra thể nào thì điều đó chưa được bày tỏ. Chúng ta biết rằng khi Ngài hiện đến chúng ta sẽ giống như Ngài vì sẽ thấy Ngài như vắn có thật vậy” (I Giăng 3:2).

V. Sự phán xét

Vài nhà bình giảng cho rằng sẽ có nhiều cuộc phán xét trong khi có người cho rằng chỉ có một mà thôi. Tuy nhiên tất cả đều công nhận là có sự phán xét. Kinh Thánh Tân Ước có chứa đựng những điều bày tỏ rành mạch như sau: “ Vì Ngài đã chỉ định một ngày, mà Ngài sẽ lấy sự công bình đoán xét thế gian” (Công-vụ 17:31). “Theo như đã định cho loài người phải chết một lần,

rồi chịu phán xét” (Hê-bơ-rơ 9:27).

1) Mục đích

Mục đích của sự phán xét không phải là để quy định số phận. Điều này đã được định sẵn lúc người ta chết. Sẽ không có một dịp may thứ nhì trong thế giới ngày mai. Tiôn sĩ thần học A.B. Strong nói: “Mục đích sự phán xét cuối cùng không phải là sự xác nhận mà là sự biểu lộ đặc trưng và là sự ấn định trạng thái ngoại tại thích ứng” (Hệ-thống thần đạo học: Systematic Theology trang 582).

Phao-lô nói: “Bởi vì chúng ta phải ứng hầu trước tòa án Đấng Christ hầu cho mọi người nhận lãnh tùy theo điều thiện hay điều ác mình đã làm lúc còn trong xác thịt” (II Cô-rinh-tô 5:10).

Mục đích của sự phán xét sẽ là sự ban thưởng và hình phạt. Không phải tất cả những người được cứu rồi đều được thưởng giêng nhau và không phải kẻ hư mọt đều bị xử phạt như nhau. Đức Chúa Trời sẽ trả lại cho mọi người theo việc làm của họ. Sự ban thưởng và sự xử phạt sẽ được áp dụng theo trường hợp và phẩm hạnh.

2) Nhân vật

Kinh Thánh tuyên bố rằng chính Đấng Christ sẽ làm thẩm phán: “Vì Ngài đã chọn định một ngày, khi Ngài sẽ lập sự công bình đoán xét thế gian, bởi người Ngài đã lập, và Đức Chúa Trời sống lại, để làm chứng chắc về điều đó cho thiên hạ” (Công-vụ 17:31). “Bởi vì chúng ta thấy đều phải ứng hầu trước tòa án Đấng Christ, hầu cho mọi người nhận lãnh tùy theo điều thiện hay điều ác mình đã làm lúc còn trong xác thịt” (II Cô-rinh-tô 5:10).

Đấng duy nhất xưng danh Cứu Chúa là Đấng con người phải đứng trước mặt Ngài đã chịu phán xét. Có một ngày Đức Chúa Jê-sus đã đứng trước Phi-lát; rồi có một ngày Phi-lát sẽ đứng trước Đức Chúa Jê-sus.

3) Tính chؑt

Tính Chؑt sự phán xét cuối cùng sẽ như thế nào?

(1) Cá nhân

Như vậy mỗi người trong chúng ta sẽ khai trình việc mình với Đức Chúa Trời” (Rô-ma 12:14). Cá nhân sẽ không bị lؑn lộn trong sؑ đồng. Và mỗi người sẽ khai trình việc mình, chứ không phải việc người khác.

(2) Phؑ cập

Sự phán xét bao hàm tất cؑ mọi người. “Vì chúng ta hết thế sẽ ứng hؑu trước tòa án Đức Chúa Trời” (Rô-ma 14:10). Không ai có thể lؑn trؑn được. “Tôi thế những kẻ chؑt, cؑ lớn và nhỏ, đứng trước tòa” (Khؑi huyؑn 20:12).

(3) Đؑy đؑ

Sự phán xét sẽ bao gؑm tư tưؑng, lời nói và hành động. “Vậy chؑ xét đoán sớm quá, hãy đợi chờ Chúa đؑn, chính Chúa sẽ tؑ những sự giؑu trong tؑi ra nơi sáng, và bày ra những sự dự định trong lòng người” (I Cô-rinh-tô 4:5). Đức Chúa Jؑsus đã phán: “Và ta bؑo các người, đؑn ngày phán xét, mỗi người đã nói những lời vô cؑ, đؑu sẽ phải khai trình” (Ma-thi-ơ 12:36). Và trong Khؑi-huyؑn 20:13, chúng ta đọc: “Và mỗi người trong bọn sẽ bị xؑ đoán tùy công việc mình làm.”

(4) Công bằng và không tư vị

Đức Chúa Trời không tư vị ai. Sự con người đứng trên mặt đؑt không có liên lạc gì với sự con người đứng trước mặt Đức Chúa Trời. Và công lý sẽ không bị lؑm lؑn. Mỗi người sẽ nhận lؑy phؑn xứng đáng cؑa mình.

(5) Chung thؑm

Sự phán xét có tính cách chung kؑt, và sẽ không có sự xؑ lại. Lời phán xét cؑa ngày đó sẽ còn mãi đời đời.

VI. Trạng thái cuối cùng

Tiếp theo sự phán xét, cả những người công nghĩa và hung ác đều đi vào trạng thái cuối cùng có tính cách vĩnh cửu trong thời gian.

1) Người công nghĩa

Trạng thái cuối cùng của người công nghĩa có thể được nghiên cứu trên hai phương diện:

(1) Tình trạng của họ

Kinh Thánh nói rằng người công nghĩa đi vào một cuộc sống đời đời. “Rồi những kẻ này sẽ vào hình phạt đời đời, còn những người công nghĩa sẽ vào sự sống đời đời” (Ma-thi-ơ 25:46). Mọi tín đồ Cơ-đốc đều có sự sống đời đời. “Ai tin Con thì được sự sống đời đời” (Giăng 3:36). Nhưng sự vinh hiển cuối cùng thuộc về thế giới ngày mai.

Sự sống đời đời hơn sự hiện hữu đời đời một trời một vực. Nó không chỉ nhiều về số lượng thời gian sống, mà chỉ phạm chót của sự sống. Đó là cuộc sống hoàn toàn, vinh hiển và đầy quyền năng; một cuộc sống không bị ràng buộc bởi những giới hạn của thời gian. Đức Chúa Jêsus đã phán: “Về sự sống đời đời là nhìn biết Cha, tức là Đức Chúa Trời có một và thật cùng Jêsus Christ là Đấng Cha đã sai đến” (Giăng 17:3). Đó là một sự sống bạn với Đức Chúa Trời và hầu việc Ngài cách vui thích.

(2) Chế độ của họ

Chế độ cuối cùng của người công nghĩa là thiên đàng. Đức Chúa Jêsus mô tả chế độ thật sự: “Ta đi sắm sẵn cho các ngươi một chỗ. Khi ta đã đi, và đã sắm sẵn cho các ngươi một chỗ rồi, ta sẽ trở lại đem các ngươi đi với ta, hầu cho ta ở đâu thì các ngươi cũng ở đó.” (Giăng 14:23).

Trong lời của Đức Chúa Trời, thiên đàng đã được mô tả bằng nhiều hình ảnh nhưng không có mỹ từ nào có thể tả chính xác sự vinh hiển ở đây. Mọi điều làm cho đau đớn và buồn khổ đã bị

cột b: “Sẽ không có sự chết; không có than khóc, kêu ca hay đau đớn khi sống nữa.” (Khởi huy 21:4). Thiên đàng sẽ bao gồm tất cả mọi thứ làm thỏa mãn những ước vọng sâu xa nhất của linh-hồn—sự nghỉ ngơi, bình an, vui vẻ, tình thân mến và hữu việc.

2) Kí gian ác

Trạng thái cuối cùng của kí gian ác cũng có thể được xem xét theo hai phương diện:

(1) Tình trạng của họ

Cũng như người công bình được đi vào sự sống đời đời, thì kí gian ác đi vào sự chết đời đời. Nhưng cũng như sự sống đời đời, ban sơ không chỉ sự hiện hữu đời đời, sự chết đời đời cũng không có nghĩa là chấm dứt hiện hữu. Đó là sự phân cách khi Đức Chúa Trời và sự vinh hiển của một cuộc sống đời đời. Cũng như người công nghĩa sống một tình trạng bình an vui vẻ, kí gian ác sống trong tình trạng khốn khổ và đau đớn: “Sẽ có tiếng khóc lóc và nghiến răng, khi các người thấy Áp-ra-ham, Y-sác và Gia-cốp cùng hết thấy các Đấng tiên tri đứng ở trong nước Đức Chúa Trời” (Lu-ca 13:28).

(2) Chỗ ở của họ

Chỗ ở cuối cùng của kí gian ác được gọi là hỏa ngục. Chỗ này cũng vậy, đó là một chỗ có thật. Nó đã được mô tả bằng một giọng văn bóng bẩy nhưng không tránh được tính cách ghê gớm thật sự của nó. Đức Chúa Jêsu đã nói đến nó như một nơi tối tăm ở phía ngoài và như một chỗ mà “sâu bọ của chúng chúng họ chết và lửa chúng họ tắt” (Mác 9:48). Chỗ ở của kí gian ác có thật và đời đời.

Khi chúng ta nghĩ đến những điều này thì những lời trong Giăng 3:16 càng trở nên quý giá: “Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian, nên Ngài đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con Ngài, không bị hư mất mà được sự sống đời đời.” Và chúng ta càng cảm thấy nhiệm vụ của chúng ta là chia sẻ Tin Lành cứu rỗi cho

một th^đ giới đang hư m^đt trong tội l^đi.